

Arrest

nr. 212 125 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam het Rijk binnen in oktober 1993. Op 3 augustus 2006 werd verzoeker samen met zijn ouders en zijn 5 broers en zussen geregulariseerd in het kader van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker werd samen met hen in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbeperkte duur.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 juli 2018 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 19 juli 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

[...]

Krachtens artikel 22§1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen: Op 17.10.1993 kwam u als minderjarige samen met uw ouders (B.H. en A.A.) en uw broer (B.D.) voor het eerst naar België. Uw ouders dienden een eerste asielaanvraag in op 18.10.1993. Op 21.10.1993 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd hen diezelfde dag betekend. Op 25.10.1993 dienden uw ouders een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tegen de beslissing d.d. 21.10.1993. Volgens hun verklaringen zouden jullie in december 1993 teruggekeerd zijn naar jullie land van herkomst. Op 27.03.1995 nam het CGVS een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Diezelfde dag nog werd deze beslissing aangetekend ter kennis gebracht op het adres waar uw ouders woonplaats gekozen hadden. Op 16.08.1995 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Volgens hun verklaringen zouden zij, in het gezelschap van u en uw broer (B.D.), België opnieuw binnengekomen zijn op 11.08.1995. Op 31.08.1995 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Diezelfde dag werd aan uw ouders eveneens een "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" (bijlage 39) betekend en jullie werden naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel overgebracht. Op 31.08.1995 dienden uw ouders een dringend beroep in tegen de beslissing d.d. 31.08.1995 en op 13.09.1995 nam het CGVS een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Deze beslissing werd hen diezelfde dag betekend. Op 24.09.1995 werden jullie vanuit het gesloten centrum overgebracht naar de Nationale Luchthaven, maar daar aangekomen verklaarde uw vader niet te willen vertrekken per vliegtuig daar uw moeder zwanger was. Jullie werden vervolgens teruggebracht naar het gesloten centrum. Op 03.10.1995 dienden uw ouders een eerste "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in. Op 10.10.1995 werden jullie vrijgesteld uit het gesloten centrum te Steenokkerzeel. Er werd jullie een termijn van 5 dagen gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 18.10.1995 dienden uw ouders een tweede "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in te Wetteren. Op 07.02.1996 werd wederom een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" ingediend, ditmaal op basis van medische problemen van uw broer die op 29.11.1995 geboren werd (B.E.). Op 12.03.1996 werden de ingediende "Aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" geweigerd. Volgens een buurtonderzoek bleek dat uw gezin de gemeente Wetteren reeds sedert 29.02.1996 verlaten had waardoor de beslissing niet betekend kon worden. Op 24.03.1999 dienden uw ouders een derde asielaanvraag in, zij verklaarden hierbij in het gezelschap van inmiddels 4 kinderen (u, B.D., B.E. en B.M.), opnieuw in België aangekomen te zijn op 19.03.1999. Op 28.07.1999 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, deze beslissing werd die dag nog betekend aan uw ouders. Op 09.08.1999 diende uw vader bij het CGVS een schorsend beroep in tegen deze beslissing. Uw moeder diende een schorsend beroep in op 14.12.1999. Op 12.09.2002 en op 21.06.2005 dienden uw ouders wederom een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in. Op 20.10.2005 werd de asielaanvraag van uw ouders d.d. 24.03.1999 definitief afgesloten door het CGVS met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Zij dienden een verzoekschrift tot schorsing van deze beslissing in bij de Raad van State op 21.11.2005. Op 03.08.2006 werden instructies gegeven aan de stad Antwerpen om uw ouders en hun 6 kinderen, naar aanleiding van de ingediende aanvragen in toepassing van artikel 9, alinea 3 in het vreemdelingenregister in te schrijven en jullie het bewijs van inschrijving in dat register af te geven voor onbepaalde duur. Op 25.01.2007 beslist de Raad van State dat er geen uitspraak meer hoefde gedaan worden inzake het verzoekschrift dat uw ouders indiende op 21.11.2005 daar jullie inmiddels toegelaten werden tot een verblijf van onbepaalde duur en uw ouders niet verzocht hadden de procedure voor de Raad van State voort te zetten. Op 13.03.2009 werd u bij verstek berispt door de Jeugdrechtbank te Antwerpen daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing bij nacht door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging. Op 11.08.2011 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van mensenhandel, ontvoering van een minderjarige met geweld of bedreiging, het ontvoeren van een meisje van minder dan 16 jaar, als mededader, openbare zedenschennis door handelingen in tegenwoordigheid van een minderjarige beneden 16 jaar. Op 30.08.2011 werd het aanhoudingsmandaat mits voorwaarden opgeheven en werd u in vrijheid gesteld. Op

27.11.2014 werd u aangehouden en op 28.11.2014 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar, verkrachting op een kind onder de 14 jaar, verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar, als mededader. Op 17.12.2014 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden en ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting op een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, door één of meer personen geholpen zijnde; aan verdovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. cannabis en cocaine, het misdrijf gepleegd zijnde ten aanzien van een minderjarige die meer dan de volle 12 jaar en minder dan de volle 16 jaar oud was (feiten gepleegd in de nacht van 05.07.2011). Op 26.01.2015 werd het aanhoudingsmandaat mits voorwaarden opgeheven en werd u in vrijheid gesteld. Op 29.08.2016 werd u aangehouden en op 30.08.2016 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Op 01.03.2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 jaar en ontzet uit de rechten, zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt, doch de volle leeftijd van 10 jaar oud was, met de omstandigheid dat het slachtoffer uw zus was (feit gepleegd tussen 31.10.2008 en 18.07.2011, meermaals op niet nader bepaalde data); aan verkrachting op een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat het slachtoffer uw zus was (feit gepleegd tussen 18.07.2011 en 17.01.2013, meermaals op niet nader bepaalde data); aan aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op personen of met behulp van personen van het mannelijke of het vrouwelijke geslacht, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, op de persoon van een minderjarige, geen volle 16 jaar oud, met de omstandigheid dat het slachtoffer uw zus was (tussen 31.10.2008 en 17.01.2013, meermaals, op niet nader bepaalde data).

U zit momenteel twee gevangenisstraffen uit wegens zedenfeiten en inbreuk op de wetgeving inzake drugs. De feiten die tot deze veroordelingen geleid hebben, zijn uitermate verwerpelijk en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid. U dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn. Verkrachting is sowieso een bijzonder laffe daad die getuigt van totaal onaangepast gedrag en het feit dat u en twee van uw vrienden, wat betreft de feiten die aanleiding gaven tot uw veroordeling d.d.17.12.2014, een mentaal zeer kwetsbaar slachtoffer uitgekozen hebt dat amper 15 jaar oud was op het moment van de feiten, maakt de daad zo mogelijk nog verwerpelijker en getuigt van een totaal gebrek aan fatsoen en normbesef in uw persoon. Samen met 2 vrienden huurde u 2 hotelkamers om seksuele betrekkingen te hebben met een minderjarig meisje dat jullie enkele dagen voordien voor het eerst hadden ontmoet. Uit deskundig onderzoek blijkt dat jullie slachtoffer intellectueel functioneert op een licht zwakzinnig niveau (IQ<70). U en uw vrienden maakten misbruik van het geestelijk gebrek van het meisje dat in geen geval toestemming kon geven voor de gestelde daden. Jullie hebben zelf alle omstandigheden gecreëerd om ongestoord seksuele betrekkingen te kunnen hebben met jullie slachtoffer dat daartoe in een 'minder weerbare' toestand gebracht diende te worden. Zo kochten jullie bijvoorbeeld alcohol en verplichtten jullie haar hiervan te drinken, kochten jullie cannabis en cocaine en verplichtten jullie haar joints te roken en cocaine te snuiven, daarenboven werd jullie slachtoffer verplicht haar gsm af te geven waardoor zij niemand meer kon bellen om hulp te vragen. Jullie brachten jullie slachtoffer, dat amper 15 jaar oud was, ernstig in gevaar door haar drugs toe te dienen om haar vervolgens met 3 man te verkrachten. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en bevrediging zonder u te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij het minderjarige slachtoffer. U werd nog een tweede maal veroordeeld voor zedenfeiten, met name voor aanrandingen van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, die u gedurende vele jaren pleegde op uw eigen zus. U was degene die als eerste uw zus begon te misbruiken, toen u op een gegeven moment betrapt werd door uw jongere broer (B.D.) begon ook hij met het misbruik. Toen (D.) op zijn beurt betrapt werd door jullie vader (B.H.) vormde dit voor

hem een aanzet om zelf ook zedenfeiten op haar te beginnen plegen. Volgens de verklaringen van uw zus begon u haar te misbruiken toen zij 8 jaar oud was (zij werd 8 op 18.07.2005) en hielden de feiten, wat u betreft, pas op nadat het gezin op 17.01.2013 verhuisde naar het [...]. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 01.03.2017 blijkt dat er bij de feiten, welke zowel 's nachts als overdag plaats vonden, sprake was van aanrakingen bij uw zus, waardoor zij op een objectieve en ernstige wijze in haar seksuele integriteit werd aangetast daar haar geslachtsorganen geïmagineerd werden, ook was er sprake van orale, anale en/of vaginale penetratie van het slachtoffer. De handelingen die door u gesteld werden, waren van aard het algemene eerbaarheidsgevoel te krenken en het staat bovendien vast dat de zedenfeiten met geweld of bedreiging plaats vonden. Uw zus durfde zich niet te verzetten tijdens de zedenfeiten - aanrandingen en verkrachtingen - waarvan zij op regelmatige basis het slachtoffer werd. Haar gezinsmilieu, waarin ze zich veilig had moeten voelen, transformeerde zich in werkelijkheid tot een ware hel, waarin ze al die tijd in een permanente angst voor seksueel misbruik leefde. De vrees voor een nakend kwaad, met name de angst om slagen te krijgen, was bij haar onmiskenbaar voorhanden. Deze vrees in combinatie met de minderwaardige positie van uw zus als meisje binnen het gezin, positie welke haar tot gehoorzaamheid en zelfs onderdanigheid ten aanzien van de oudere mannelijke gezinsleden aanzette, bracht haar ertoe de zedenfeiten gedurende jaren lijdzaam te ondergaan. Haar fysieke en mentale gezondheid, evenals haar seksuele en relationele ontwikkeling werden hierdoor ernstig op de proef gesteld en mogelijk gehypothekeerd. Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheden dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd. Het feit dat u in 2011 onder aanhoudingsmandaat kwam te staan omwille van zedenfeiten en kon vermoeden dat er een veroordeling zou volgen, heeft u er niet van weerhouden om uw zus verder te blijven misbruiken. U hebt geen les getrokken uit dat eerste strafonderzoek en u lijkt dan ook niet te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar en uiterst verwerpelijk is. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien en het risico dat u in de toekomst nog slachtoffers zal maken, valt gezien uw perverse karakter niet uit te sluiten. Het is één van de taken van de Staat om meisjes en vrouwen tegen seksueel geweld en verkrachting te beschermen.

Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, uw uitgesproken asociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijk ernstige seksuele misdrijven. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.

Krachtens artikel 62§1 werd u op 17.05.2017 door de immigratieambtenaar op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een

beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Tijdens het gesprek met de immigratieambtenaar legde u volgende verklaringen af: dat u sinds 1998/1999 in België verblijft; dat u in het bezit bent van een Kosovaars reispaspoort maar dat u niet weet waar het paspoort zich bevindt; dat u in goede gezondheid verkeert; dat u voor u in de gevangenis terecht kwam, samenwoonde met uw vriendin D.E. op de [...]; dat u sinds oktober 2015 van ambtswege afgevoerd werd uit het rijksregister en dat u nagelaten hebt uw administratieve situatie terug in orde te brengen en dat uw vriendin op 17.04.2017 bij de stad Antwerpen vroeg u te herinschrijven maar dat dit onmogelijk was daar u in de gevangenis zat; dat uw vriendin in een rusthuis werkt; dat u geen kinderen heeft; dat u familie heeft in België: uw moeder (B.A.), uw vader (B.H.), uw broers (B.D., B.E., B.A.), uw zussen (B.M., B.A.), de stiefvader van uw vriendin (C.J.A.C.); dat u geen familie heeft in uw land van herkomst; dat uw oom (B.H.) in Spröckhovel (Duitsland) woont; dat u vanaf het 1ste studiejaar school liep in België: lagere school in school Luchtballon te Merksem (Borrewaterstraat), secundair onderwijs in TNA school in Antwerpen (Londenstraat), vervolgens deeltijds onderwijs HORECA-Grootkeuken te Antwerpen; dat u als interim werknemer gewerkt heeft; dat u nooit gewerkt heeft in uw herkomstland; dat u nooit opgesloten, veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u al sinds u een peuter bent in België woonachtig bent; dat u niks weer van uw land van herkomst en er niemand kent en dat u reeds 9 jaar een vaste relatie heeft met uw vriendin D.E.

+++

Uw vader (B.H.), uw moeder, (B.A., geboren te Pec op 01.02.1969, B-kaart geldig tot 30.07.2021), uw broers (B.D., geboren te Djakovica op 17.12.1991; B.E., geboren te Wetteren op 29.11.1995, B-kaart geldig tot 30.07.2021; B.A., geboren te Antwerpen op 04.02.2000, B-kaart geldig tot 30.07.2021) en uw zussen (B.M., geboren te Djakovica op 18.07.1997, B-kaart geldig tot 10.09.2019; B.Z. geboren te Antwerpen op 29.12.2002, B-kaart geldig tot 05.10.2021) zijn allen woonachtig in België. Uw broers bezoeken u soms in de gevangenis en sporadisch komt ook uw moeder op bezoek. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u nog enige vorm van contact zou hebben met uw zussen. Uw vader en uw broer D., werden eveneens veroordeeld wegens o.a. ernstige zedenfeiten op hun respectievelijke dochter en zus, B.M.. Hun recht op verblijf wordt, net als het uwe, beëindigd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden is aangetoond. Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw ouders of tussen u en uw broers en zussen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw ouders, broers en zussen wordt niet aangenomen. U stelt reeds 10 jaar, dus sinds 2008, een vaste relatie te hebben met D.E. (geboren op 23.05.1991 te Nicdaevka, Kazachstaanse nationaliteit, B-kaart geldig tot 09.02.2022). Jullie hebben huwelijksplannen, mevrouw bezoekt u op zeer regelmatige basis in de gevangenis en zou werkzaam zijn in een rusthuis. Deze vaste relatie weerhield u er niet van om een 15-jarig meisje te drogeren en samen met uw twee vrienden te verkrachten in een hotelkamer, noch weerhield deze duurzame relatie u ervan over een zeer lange periode ernstige zedenfeiten te plegen op uw eigen zus, die eveneens minderjarig was. Hierdoor kunnen vragen gesteld worden bij de aard van de relatie die u heeft met D.E. en of het hier weldegelijk om een gelijkwaardige en eerlijke relatie gaat die gebaseerd is op wederzijds respect. Mevrouw D. zou ervoor kunnen kiezen u te vergezellen naar uw herkomstland, haar herkomstland dan wel een derde land om daar het familieleven met u verder te zetten. Er liggen thans geen bewijzen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn waardoor een voortzetting van het familieleven elders verhinderd zou worden. Indien mevrouw u niet wenst te vergezellen, kan contact onderhouden worden middels moderne communicatiemiddelen en middels korte bezoeken aan u. Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, het is één van de taken van de Staat om meisjes en vrouwen tegen seksueel geweld en verkrachting te beschermen. Uw familiale belangen worden ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ook met uw vrienden kan u contact onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en eventueel via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

U verblijft sinds u een peuter bent in België, doch er blijkt niet dat uw banden met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit uw gedrag en de wijze waarop u de feiten waarvoor u veroordeeld werd, heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U stelt niks te weten over uw land van herkomst en u zou er niemand kennen, U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Daar het recht op verblijf van uw vader en uw oudste broer eveneens beëindigd wordt, zouden jullie elkaar desgewenst kunnen ondersteunen om jullie leven in het herkomstland opnieuw op te bouwen. Aangezien uw moeder (zoals blijkt uit de documenten die uw vader indiende naar aanleiding van de beëindiging van zijn recht op verblijf) niet in staat is om een nieuwe taal (in casu Nederlands) aan te leren, kan verondersteld worden dat zij in het Albanees (volgens haar asielaanvraag is dat haar moedertaal) met u converseerde. U verklaarde dat u interim werk verrichtte. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts zeer sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Sinds 22.02.2010 blijkt er bovendien nooit sprake te zijn geweest van enige legale tewerkstelling. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er sindsdien nooit sociale bijdragen door de werkgevers voor u betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgevers zouden vrijgesteld geweest zijn van het betalen van sociale bijdragen voor u. U blijkt in de betreffende periode ook nooit officieel aangesloten als zelfstandige bij een sociale verzekeringskas onder de naam B.E.. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden. De beperkte officiële en korte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. U heeft niet meer gewerkt sinds 22.02.2010 en bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verwerende partij steunt zijn beslissing op art. 22§1, 3° Vreemdelingenwet Art. 22§1 Vw. stelt het volgende [...]

Verzoeker verwijst naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting, m.b.t. de wet dd. 24.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de Vreemdelingenwet invoegde : "Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om "ernstige redenen" van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21" (p. 21)(Kamer van volksvertegenwoordigers (www.dekamer.be) Stukken : 54-2215/01(2016/2017), memorie van toelichting, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2215/54K2215001.pdf>.) (eigen cursief) "Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat

omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C- 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)" (p. 23) (eigen cursief) "Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving" (p. 26). "Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfsituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen" (p. 26) (eigen cursief)

Als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, kan verzoeker niet in België verblijven en dient hij het land binnen afzienbare tijd te verlaten.

De bestreden beslissing houdt bijgevolg impliciet in dat hij, nu hij niet in België kan verblijven dat hij zich moet begeven naar Kosovo waarvan hij de nationaliteit bezit

Verzoeker heeft hier geen affectieve familiebanden nu hij er nooit is opgegroeid. Hij kwam naar België toen hij amper drie jaar oud was en heeft hier zijn leven doorgebracht. Hij beheerst al evenmin afdoende de Albanese taal om er aan de slag te kunnen.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker als kind naar België kwam en zijn jeugd hier spendeerde. Dit vormt een verregaande ingreep op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve een schending van het art. 8 E.V.R.M. van het proportionaliteitsbeginsel. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet immers een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed doch niet op voldoende proportionele en zorgvuldige wijze Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen cursief) Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES).

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Telkens dienen de belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in

de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, RvV X - Pagina 28 van 34 Nunez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79). (eigen onderlijning) Het zorgvuldigheid-beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

Het EHRM heeft gaandeweg in enkele spraakmakende arresten het begrip "gezinsleven" vorm en inhoud gegeven. Het "gezinsleven" uit artikel 8 EVRM is in de eerste plaats een autonoom begrip dat los van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Bloed- en aanverwantschap noch een huwelijkse relatie zijn noodzakelijke vereisten om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen. Bovendien kan zelfs, zonder dat sprake is van een situatie waarin ouder en kind samenwonen, sprake zijn van een gezinsleven.

Naast de bloed- en aanverwantschap bestaat immers nog een tweede belangrijk en doorslaggevend criterium, namelijk de voldoende hechte familieband. In casu is sprake van hechte familiebanden tussen verzoeker en zijn ouders, inzonderheid zijn moeder die ernstig ziek is. Ook met zijn broers heeft verzoeker een hechte band. Verzoeker heeft reeds tien jaar een vaste relatie met mevrouw D.. Zij is werkzaam op voltijdse basis in een rusthuis (stuk 4). De zorgen voor zijn moeder worden sinds de gevangenschap van verzoeker opgenomen door verzoeker zijn partner die bij de moeder is gaan inwonen om voor haar de zorg op te nemen, hetgeen getuigt van de hechten banden die tussen beide gezinnen bestond en nog steeds bestaat, (stuk 5) Mevrouw D. kent de Albanese taal niet, zij is afkomstig uit de Sovjet Unie. Indien zij dient terug te keren met verzoeker, dient zij haar werkzaamheden stop te zetten en haar leven hier op te geven?! Een terugkeer zou gelet op voorgaande inhumaan en disproportioneel zijn. Het is voor verzoeker om voormelde redenen onmogelijk om een familieleven in het land van oorsprong voort te zetten in Kosovo. Verwerende partij motiveert vanuit vermoedens en veronderstellingen, niet vanuit feiten. Zo zou de relatie met zijn partner niet op gelijkwaardigheid gebaseerd zijn? Dergelijke motivering kan allerminst volstaan. Het niveau van vermoedens en gissingen wordt niet overstegen.

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Om het doel van bescherming van de openbare orde te bereiken, is huidige maatregel niet noodzakelijk. Veel minder vergaande maatregelen zijn denkbaar. Verzoeker zit zijn straf uit in de gevangenis. Verzoeker dwingen om terug te keren naar een land dat hij niet kent, maakt een dubbele bestraffing uit. Door verzoeker terug te sturen naar een land waar hij nooit is opgegroeid, wordt hij verwijderd van zijn moeder die onmogelijk naar Kosovo kan terugkeren omwille van haar ziektebeeld (stuk 6).

Ook zou een terugkeer voor zijn partner problematisch zijn en niet alleen omwille van hogervermelde redenen. Zij geniet bovendien de nationaliteit niet zodat zij geen legaal verblijf kent in Kosovo en zij gedwongen wordt om in volstrekte onzekerheid over haar verblijf te vertoeven, waarbij zij dan haar statuut ginds zou moeten regulariseren. Of dit een positieve uitkomst zal kennen, is verre van zeker. Inzake betalen in eerste instantie de moeder van verzoeker en de partner van verzoeker, die beiden vreemd zijn aan de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld, het gelag terwijl zij hun hele leven hebben opgebouwd in België en zich naar de regels en wetten hebben gevoegd. Verzoeker zit zijn straf uit in de gevangenis; een beëindiging van zijn verblijf is disproportioneel nu dit een enorme verwoestende impact heeft op het familie- en gezinsleven (stuk 4)

Er bestaat dan ook een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. De beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn familie en gezin woont, en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing

In casu heeft er dus geen afdoend concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Gezien al deze elementen, kan men na een belangenafweging, niet besluiten dat verzoeker op heden een ernstig risico vormt voor de openbare orde zodat de beslissing van beëindiging van verblijf disproportioneel is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsmachtiging, omdat zijn gedrag een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering aangaande de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker toont niet aan dat de motieven – waarvan hij blijkens zijn verzoekschrift kennis heeft – niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° [...];

2° [...];

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

2.5. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet dat hiermee samen gelezen moet worden luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.6. Wat betreft het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” zoals opgenomen in artikel 22 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op en dat in de memorie van toelichting het volgende wordt gesteld: “*Aangezien de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen” of “dwingende redenen” uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd*” (Memorie van toelichting bij de wet van

24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, p. 23*). Aldus blijkt dat de wetgever ervoor heeft geopteerd zich voor de interpretatie van de in artikel 22 van de Vreemdelingenwet vervatte begrippen te baseren op de rechtspraak van het Hof van Justitie, dit voor alle in laatstgenoemde bepaling opgenomen vreemdelingen.

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing de aard en ernst van de gepleegde misdrijven werd benadrukt. Verzoeker werd reeds voor een eerste maal op 13 maart 2009 door de jeugdrechtbank berispt omdat hij zich schuldig had gemaakt aan afpersing bij nacht. Op 11 augustus 2011 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten wegens mensenhandel, ontvoering van een minderjarige met geweld of bedreiging, het ontvoeren van een meisje van minder dan 16 jaar, als mededader, openbare zedenschennis door handelingen in tegenwoordigheid van een minderjarige beneden de 16 jaar. Dit aanhoudingsmandaat werd, mits voorwaarden, op 30 augustus 2011 opgeheven. Vervolgens werd verzoeker op 28 november 2014 onder aanhoudingsmandaat opgesloten wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar, verkrachting op een kind onder de 14 jaar, verkrachting op een minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar, als mededader. Op 17 december 2014 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden en ontzet uit de rechten voor een termijn van vijf jaar, wegens verkrachting op een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, door één of meer personen geholpen zijnde; aan verdovingsmiddelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. cannabis en cocaïne, het misdrijf gepleegd zijnde ten aanzien van een minderjarige die meer dan de volle 12 jaar en minder dan de volle 16 jaar oud was (feiten gepleegd in de nacht van 5 juli 2011). Verzoeker kwam voor een tweede maal in aanraking met het gerecht wegens zedenfeiten. Zo werd verzoeker op 1 maart 2017 door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van negen jaar en ontzet uit de rechten voor een termijn van tien jaar, wegens verkrachting op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt, doch de volle leeftijd van 10 jaar oud was, met de omstandigheid dat het slachtoffer zijn zus was (feit gepleegd tussen 31 oktober 2008 en 18 juli 2011, meermaals op niet nader bepaalde data); aan verkrachting op een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat het slachtoffer verzoekers zus was (feit gepleegd tussen 18 juli 2011 en 17 januari 2013, meermaals op niet nader bepaalde data); aan aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op personen of met behulp van personen van het mannelijke of het vrouwelijke geslacht, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, op de persoon van een minderjarige, geen volle 16 jaar oud, met de omstandigheid dat het slachtoffer verzoekers zus was (tussen 31 oktober 2008 en 17 januari 2013, meermaals, op niet nader bepaalde data).

2.8. In de bestreden beslissing wordt concreet ingegaan op verzoekers gedragingen die aan de twee strafrechtelijke veroordelingen wegens verkrachting van minderjarigen ten grondslag liggen. Zo wordt algemeen gesteld dat *“de feiten uitermate verwerpelijk [zijn] en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen”*. Wat betreft de eerste veroordeling van 17 december 2014 wordt de precieze achtergrond van deze veroordeling benadrukt. Zo wordt er aangegeven dat verzoeker en zijn vrienden een *“mentaal zeer kwetsbaar slachtoffer uitgekozen [hebben] dat amper 15 jaar oud was”*, wat hun gedragingen *“zo mogelijk nog verwerpelijker [maakt] en [getuigen] van een totaal gebrek aan fatsoen en normbesef”*. Er wordt benadrukt dat verzoeker omstandigheden heeft gecreëerd om het slachtoffer in een minder weerbare toestand te brengen, met name door het toedienen van alcohol en drugs en het afnemen van de gsm. Verweerder benadrukt, *“U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en bevrediging zonder u te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij het minderjarige slachtoffer.”* Er wordt verder concreet ingegaan op de feiten die ten grondslag liggen aan verzoekers tweede veroordeling voor zedenfeiten, namelijk die door het hof van beroep van Antwerpen op 1 maart 2017 wegens verkrachting op zijn zus. Er wordt benadrukt dat uit het arrest blijkt dat *“bij de feiten, welke zowel 's nachts als overdag plaats vonden, sprake was van aanrakingen bij uw zus, waardoor zij op een objectieve en ernstige wijze in haar seksuele integriteit werd aangetast daar haar geslachtsorganen geviseerd werden, ook was er sprake van orale, anale en/of vaginale penetratie van het slachtoffer”*. (...) *“Haar fysieke en mentale gezondheid, evenals haar seksuele en relationele ontwikkeling werden hierdoor ernstig op de proef*

gesteld en mogelijk gehypothekeerd.” Verweerder geeft ten slotte aan dat het vaststaat “*dat de zedenfeiten met geweld of bedreiging plaats vonden*”. Er wordt aangegeven dat het weinig betoog hoeft dat dergelijke feiten in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen en dat de maatschappij dient te worden beschermd tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven. Specifiek aangaande het risico dat verzoeker in de toekomst nog slachtoffers zal maken, werd in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: “*het feit dat u in 2011 onder aanhoudingsmandaat kwam te staan omwille van zedenfeiten en u kon vermoeden dat er een veroordeling zou volgen, heeft u er niet van weerhouden om uw zus verder te blijven misbruiken*” en “*u hebt geen les getrokken uit dat eerste strafonderzoek en u lijkt ook niet te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar en uiterst verwerpelijk is. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien en het risico dat u in de toekomst nog slachtoffers zal maken, valt gezien uw perverse karakter niet uit te sluiten.*”

2.9. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing ook nog naar artikel 83, eerste lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, luidens hetwelk de seksuele uitbuiting van kinderen valt onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij voorzien is in het optreden van de wetgever van de Unie. Tevens wordt verwezen naar punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93, dat uiting geeft aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verweerder verwijst naar de zwaarte van de straffen, die luidens voormelde richtlijn moeten worden opgelegd. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.6. en wijst erop dat het Hof van Justitie gesteld heeft dat “*lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU een buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid”, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, bijzonder ernstige kenmerken vertoont*” (cf. HvJ 22 mei 2012, C 348/09, P.I. t. Oostenrijk). Voormelde zaak betreft seksueel misbruik van een minderjarige, aanranding en verkrachting binnen een gezinssituatie, quod in casu.

2.10. Verzoeker toont niet aan dat de overwegingen van verweerder over zijn gerechtelijke antecedenten incorrect of onzorgvuldig zijn. Waar verzoeker in de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift voor wat betreft zijn veroordeling in 2017 door het hof van beroep te Antwerpen voor zedenfeiten op zijn zus nog “*formeel [ontkent] deze feiten gepleegd te hebben*”, wijst de Raad erop dat verzoekers schuld niet ter betwisting staat. Het hof van beroep te Antwerpen heeft op 1 maart 2017 reeds geoordeeld dat verzoeker schuldig is aan verkrachting op zijn zus. Dit kan bezwaarlijk opzij worden geschoven door een loutere ontkenning de feiten te hebben gepleegd.

2.11. Verweerder leidt uit het geheel van verzoekers veroordelingen en feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen het volgende af: “*Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, uw uitgesproken asociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijk ernstige seksuele misdrijven. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.*”

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Evenmin betwist verzoeker dat zijn gedragingen de overeenkomstig artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet vereiste drempel van “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” bereiken. Wel betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing een verregaande en disproportionele ingreep vormt op zijn privé- en gezinsleven en dat niet alle elementen betrokken werden in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, “Slivenko/Letland” (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, “Maslov/Oostenrijk” (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, “K.M./Zwitserland”, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, “Nuñez/Noorwegen”, § 84; EHRM 10 juli 2014, “Mugenzi/Frankrijk”, § 62)..

Wat betreft het gezinsleven:

2.15. Inzake de banden tussen verzoeker en zijn vader en broer D.B., werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat hun verblijfsmachtiging eveneens werd beëindigd. In de bestreden beslissing wordt nog gesteld, *“Daar het recht op verblijf van uw vader en uw oudste broer eveneens beëindigd wordt, zouden jullie elkaar desgewenst kunnen ondersteunen om jullie leven in het herkomstland opnieuw op te bouwen”*. Voor zover er al sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn vader en zijn broer D.B., wordt dit derhalve niet aangetast door de bestreden beslissing. Met zijn simpel betoog dat hij hechte banden heeft met zijn ouders en met zijn broers, kan verzoeker de vermelde overwegingen van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.16. Inzake de banden tussen verzoeker en zijn moeder, zussen en broers E.B. en A.B. wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat enkel sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers/zussen, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers moeder en broers hem *“sporadisch”* en *“soms”* komen bezoeken in de gevangenis en dat uit niets blijkt dat er nog enige vorm van contact bestaat tussen verzoeker en zijn zussen. Er wordt aangegeven dat uit het administratief dossier *“geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw ouders of tussen u en uw broers en zussen [blijken]”*. Verzoeker laat deze motieven volledig onbesproken, voor wat betreft zijn broers en zussen, en brengt geen enkel element bij op grond waarvan alsnog kan worden vastgesteld dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met hen. Wat betreft zijn moeder, tracht verzoeker aan te tonen dat hij wel degelijk een hechte familieband met haar onderhoudt. In deze verwijst hij naar het ziektebeeld van zijn moeder en het gegeven dat zij door zijn partner wordt verzorgd en zij bij haar inwoont. Daargelaten de vraag of de ondersteuning van zijn moeder door verzoekers partner in casu volstaat opdat er sprake is van de vereiste afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn moeder, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker deze omstandigheid niet aan verweerder kenbaar heeft gemaakt. Aldus kon verweerder hier bezwaarlijk rekening mee houden. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker weliswaar poneert dat *“zijn moeder onmogelijk naar Kosovo kan terugkeren omwille van haar ziektebeeld”*, doch zulks blijkt niet uit de stukken die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift. In deze wijst de Raad erop dat de verblijfsmachtiging van verzoekers vader, de echtgenoot van zijn moeder, eveneens werd beëindigd. Verzoeker toont niet aan dat zijn moeder, eventueel samen met haar echtgenoot – van wie kan worden aangenomen dat zij in eerste instantie met hem een kerngezin vormt – hem onmogelijk zou kunnen vergezellen naar hun beider herkomstland.

2.17. Wat betreft het gezinsleven met zijn partner, wordt in de bestreden beslissing vooreerst aangegeven dat zich de vraag stelt *“of het hier weldegelijk om een gelijkwaardige en eerlijke relatie gaat die gebaseerd is op wederzijds respect”*. Verzoeker stelt dat verweerder zich dienaangaande baseert op

vermoedens en veronderstellingen, doch het komt niet kennelijk onredelijk voor om twijfels aangaande de oprechtheid van een relatie te uiten op basis van het gegeven dat verzoeker gedurende deze vaste relatie een vijftienjarige meisje heeft gedrogeerd en verkracht, evenals over een zeer lange periode ernstige zedenfeiten heeft gepleegd op zijn minderjarige zus. Wat er ook van zij, er werd in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd aangaande de mogelijkheid voor verzoeker om zijn gezinsleven met zijn partner verder te zetten. Er wordt aangegeven dat het zijn partner vrijstaat hem te vergezellen naar zijn herkomstland, haar herkomstland, dan wel elders. Verweerder stelt dat geen bewijzen voorliggen dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die dit zouden verhinderen. Verzoeker benadrukt in deze dat zijn partner alhier een tewerkstelling heeft. Evenwel toont verzoeker niet aan waarom zijn partner zich hierdoor onmogelijk in Kosovo, dan wel in haar eigen herkomstland, kan vestigen. Het staat haar vrij desgevallend in Kosovo, dan wel haar eigen herkomstland, een nieuwe tewerkstelling te zoeken. Verzoeker poneert dat zijn partner geen Albanees kan, doch toont dit niet aan. Het is ook onwaarschijnlijk dat ze het Albanees niet zou beheersen daar zij inwoont met verzoekers moeder die omwille van haar ziektebeeld niet in staat is enige andere taal dan haar moedertaal te gebruiken. Het blijkt ook niet dat verzoekers partner deze taal niet zou kunnen aanleren. Het enkele gegeven dat verzoekers partner zich verder dient te confirmeren aan de verblijfsreglementering in Kosovo, impliceert evenmin dat zij verzoeker niet kan vervoegen. Dit geldt voor eenieder die zich wenst te vestigen in een ander land dan het zijne. Zoals hierboven reeds aangehaald, staat het verzoeker en zijn partner bovendien vrij zich elders te vestigen, bijvoorbeeld in het herkomstland van de partner. Verzoeker gaat verder ook geenszins in op de overweging in de bestreden beslissing dat zijn partner ervoor kan opteren alhier te verblijven en contact te onderhouden middels bezoeken en moderne communicatiemiddelen.

2.18. Verzoeker acht de bestreden beslissing “inhumaan” en betoogt dat voornamelijk zijn moeder en zijn partner – die steeds de regels en wetten hebben gerespecteerd – de prijs moeten betalen. Verzoeker verwijst naar de “*enorme verwoestende impact*” van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt echter dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt voor verzoeker en noch verzoekers moeder noch zijn partner verplicht om het land te verlaten. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de in de bestreden beslissing geopperde oplossingen voor het verderzetten van zijn gezinsleven met zijn partner onmogelijk zijn. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat bepaalde aspecten van zijn gezinsleven waarvan ze op de hoogte werd gebracht niet mee in overweging werden genomen door de verwerende partij. Met zijn betoog toont verzoeker ook niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om zijn familiale belangen, gelet op de omstandigheden die zijn geval kenmerken, ondergeschikt te achten aan de vrijwaring van de openbare orde.

Wat betreft het privéleven

2.19. Artikel 8 van het EVRM beschermt tevens het recht op respect van het privéleven, maar definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, “*Niemietz/Duitsland*”, § 29; EHRM 27 augustus 2015, “*Parrillo/Italië*” (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de “*gevestigde vreemdelingen*” (“*immigrés établis*”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, “*Slivenko/Letland*” (GK), § 95-96).

2.20. In casu ligt de situatie voor van een vreemdeling, die thans 28 jaar oud is, die sinds zeer jonge leeftijd in België verblijft en die sinds 2006 in het bezit is van een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker een privéleven leidt in België. Dit wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing.

2.21. In de bestreden beslissing wordt toegegeven dat verzoeker reeds in België verblijft sinds hij een peuter is maar dat “*er niet blijkt dat [zijn] banden met België van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat [hij] door [zijn] persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde*”. Hierbij wordt aangegeven dat uit zijn gedrag en de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, blijkt dat verzoeker niet werkelijk geïntegreerd is. Deze vaststelling is pertinent (cf. EHRM, 23 oktober 2018, *Levakovic t. Denemarken*, §44). Verder wordt aangegeven dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt aangaande de bewering dat hij niets weet over zijn herkomstland of er niemand zou kennen. Hierbij wordt aangegeven dat de verblijfsmachtiging

van verzoekers vader en broer D.B. tevens werd beëindigd, zodat zij elkaar kunnen ondersteunen bij de heropbouw van hun leven buiten België. Waar verzoeker aldus aangeeft dat hij geen affectieve familiebanden heeft in Kosovo, kan hij aldus zijn familiebanden met zijn vader en broer D.B. verder onderhouden. Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker geen beroep kan doen op een sociaal netwerk in Kosovo. Er wordt aangegeven dat kan worden aangenomen dat verzoeker de Albanese taal beheerst, daar hij contact heeft met zijn moeder, die omwille van haar ziektebeeld niet in staat is enige andere taal dan haar moedertaal aan te leren. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij de Albanese taal onvoldoende beheerst, doch gaat niet in op voormelde overweging in de bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing tevens ingegaan op verzoekers werkverleden in België, waarbij wordt aangegeven dat verzoeker slechts zeer sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Er wordt aangegeven dat er sinds 22 februari 2010 nooit sprake was van enige legale tewerkstelling. Hierbij wordt aangegeven dat sindsdien nooit sociale bijdragen werden betaald door werkgevers voor verzoeker, waarbij niet blijkt dat deze werkgevers hiervan vrijgesteld zouden zijn geweest. Er wordt tevens aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker ooit officieel was aangesloten bij een sociale verzekeringskas als zelfstandige. Verweerder stelt dat de beperkte officiële en korte tewerkstellingen niet van aard zijn om thans te spreken over een economische binding met België. Er wordt nog op gewezen dat het bezit van een strafblad de verdere integratie in de Belgische economische markt niet ten goede komt. Verzoeker gaat hier geenszins op in, zodat deze motieven overeind blijven.

2.22. De Raad stelt vast dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt voormelde overwegingen aangaande zijn privéleven onderuit te halen, noch toont hij hiermee aan dat ten onrechte onvoldoende aandacht aan bepaalde aspecten hiervan werd besteed of dat bepaalde aspecten ervan toch wijzen op uitzonderlijke banden met België. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om uitzonderlijke banden met België te vereisen opdat verzoekers privéleven in België zwaarder kan doorwegen dan de vaststelling dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker beperkt er zich toe te herhalen dat hij reeds op driejarige leeftijd naar België is gekomen, waarbij verweerder aldus rekening diende te houden met het feit dat hij alhier zijn hele jeugd spendeerde. Evenwel gaat verzoeker op geen enkele wijze in op de motivering aangaande zijn privéleven, met name dat hij kan rekenen op de ondersteuning van zijn vader en broer bij de wederopbouw van zijn leven, dat niet blijkt dat hij de Albanese taal niet beheerst, dat zijn gedragingen ervan getuigen dat hij niet werkelijk is geïntegreerd en dat er geen sprake is van een daadwerkelijke economische binding met België. Verzoeker toont ook niet aan waarom het gegeven dat hij alhier sinds driejarige leeftijd verblijft – gelet op al de elementen die zijn zaak kenmerken en in het bijzonder de zeer zwaarwichtige feiten waarvoor hij werd veroordeeld – in casu verhindert dat zijn verblijfsmachtiging van onbeperkte duur wordt beëindigd.

2.23. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet noodzakelijk om het doel van de bescherming van de openbare orde te bereiken, waarbij hij betoogt dat veel minder verregaande maatregelen denkbaar zijn. Verzoeker concretiseert die echter niet. Zoals hierboven blijkt heeft verweerder omstandig gemotiveerd, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken. Er werd uitvoerig ingegaan op verzoekers gedragingen, evenals op de verschillende aspecten van zijn privé- en gezinsleven die ondergeschikt werden geacht aan de bescherming van de openbare orde. Verweerders eindconclusie dat *“met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”* kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoekers simpele overtuiging dat minder verregaande maatregelen denkbaar zijn. De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.24. De overtuiging van verzoeker dat de beëindiging van zijn verblijfsmachtiging aanvoelt als een dubbele bestraffing brengt de bestreden beslissing niet aan het wankelen. De bestreden beslissing kadert binnen de bevoegdheid van de staatssecretaris om verblijfsrechtelijke beslissingen op administratief vlak ten aanzien van verzoeker te treffen. Het gegeven dat verzoeker op strafrechtelijk vlak reeds werd bestraft, waarbij hij thans zijn gevangenisstraf uitzit, ontnemt de staatssecretaris geenszins de bevoegdheid om rekening te houden met het strafrechtelijk verleden van verzoeker en hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te verbinden. Maatregelen of sancties van verschillende orde kunnen worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Van een dubbele bestraffing is derhalve geen sprake.

2.25. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte gronden, noch dat deze beslissing getuigt van een onzorgvuldig of disproportioneel handelen van verweerder. De loutere overtuiging van verzoeker dat de beëindigingsbeslissing niet gerechtvaardigd en proportioneel is, volstaat niet om ze aan het wankelen te brengen. De overheid heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, bovendien wel degelijk een voordeel bij het nemen van de bestreden beslissing, met name de bescherming van de openbare orde. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze werd gemotiveerd waarom de staatssecretaris van oordeel is dat de bescherming van de openbare orde vereist dat verzoekers verblijfsmachtiging wordt beëindigd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA